ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΑΡΜΑΝΤΥ

ΟΙ ΣΚΛΗΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΣΟΧΟ

Ο Σόχο είνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ κακόφημες συνοικίες τοῦ Λονδίνου, ἂν καὶ εἶνε κοντὰ στὴν Ὀξφορντστρὴτ καὶ στὸ Πικκαντίλλυ. Οἱ Ἄγγλοι τὸ λένε «Φρέντς κουάρτερ» — γαλλικὴ συνοικία — κι' αὐτὸ ἴσως γιατὶ εἶνε ἕνα εἶδος νεωτέρας Βαβυλῶνος. Ἐκεῖ πέρα μπορεῖ νὰ συναντήσῃ κανεὶς τοὺς πιὸ παράξενους καὶ τοὺς πιὸ μυστηριώδεις ἀνθρώπους ποὺ ξάπεσαν στὸ Λονδῖνο ἀτ' ὅλες τὶς γωνίες τῆς γῆς. Ὅσο γιὰ τὴν ὕποπτη ζωή του, ὅποιος ἀγαπάει τὶς περιπέτειες, μπορεῖ νὰ βρῇ ἐκεῖ ὅσες θέλει, φτάνει νὰ περάσῃ ἑφτὰ μονάχα νύχτες μέσα στὰ πολύχρωμα φῶτα τῶν κέντρων του...

Τὴν ἐποχὴ ποὺ συνέβη ἡ περιπέτεια ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ, βρισκόμουν στὸ Λονδῖνο γιὰ ν' ἀποτελειώσω τὶς σπουδές μου. Ἡ ζωὴ ὅμως ἐκεῖ πέρα μὲ βάραινε καὶ γιὰ νὰ βρίσκω λίγη Μονμάρτρη, περνοῦσα τὶς νύχτες μου στὸ Σόχο.

Πήγαινα λοιπὸν ταχτικὰ στὸ καμπαρὲ τοῦ Μαχμοὺτ Σαραμὶτ, ἑνὸς λεβαντίνου, Ἀρμένη κι' Ἄραβα μαζύ, ποὺ ἦταν χοντρὸς σὰν Τοῦρκος παλαιστής, μὲ πονηρὰ κι' ἀστραφτερὰ μάτια ἀλεποῦς. Στὸ καμπαρέ του μαζευόταν κάθε βράδυ δλη ἡ «ἀφρόκρεμα» τοῦ Σόχο. Ὁ Μαχμοὺτ μὲ εἶχε πάρει ἀπὸ καλὸ μάτι καὶ μοῦ ἔδειχνε πάντα μιὰ ἐξαιρετικὴ συμπάθεια. Γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ μάλιστα ἀκόμα περισσότερο, μὲ γνώρισε ἕνα βράδυ στὸν Μπόμπ.

Ὁ Μπὸμπ ἦταν ὁ τύπος τοῦ Λονδρέζου ἀπάχη. Φοροῦσε πάντα φανταχτερὲς γραβάτες, κοστούμια μὲ μεγάλες τετράγωνες ρίγες κι' ἕνα γκρίζο σκληρὸ καπέλλο, ποὺ τοῦ ἔκρυβε τὸ ἀριστερὸ μάτι. Ὅσο γιὰ τὰ παπούτσια του, ἦσαν πραγματικὰ ἀριστουργήματα! Ἡ τράπεζες σχηματίζανε καρδιὲς καὶ λοιπούδια ποὺ κάνανε ὅλες τὶς γυναῖκες νὰ τὰ κιττάζουνε μὲ θαυμασμό.

Ὁ Μπὸμπ ὅμως μὲ παρεξήγησε ἀτ' τὴν πρώτη στιγμή. Νόμισε ὅτι πήγαινα στὸ Σόχο γιὰ «ὅποτες ἐπιχειρήσεις», ὅπως ἔλεγε, κι' ὕστερ' ἀπὸ τὸ δεύτερο οὔισκυ, δίχως πολλὰ λόγια, μοῦ ἐξηγήθηκε καθαρά.

— Φίλε μου, μοῦ εἶπε, φαίνεσαι πρωτόβγαλτος, κι' ἐπειδὴ μ' ἀρέσει, δὲν θέλω νὰ σ' ἀφήσω νὰ χάσῃς ἄδικα τὸν καιρό σου, γυρεύοντας μιὰ γυναῖκα γιὰ τὰ μικρά σου ἔξοδα... Ἡ Ἐγγλέζες εἶνε ἰδιότροπες! Θέλουν νὰ κρατᾶς πάντα τὸ καμπυτὶ στὸ χέρι, σὰν θηριοδαμαστής... Δὲν κάνεις ἀκόμα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά... Ἔχω λοιπὸν νὰ σοῦ προτείνω μιὰ καλὴ ἐπιχείρησι. Σοῦ δίνω τὴ δική μου τὴ γυναῖκα, τὴ Νταΐζυ... Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ξέρεις... Ἔ, λοιπόν, πάρε την καὶ μὲ πληρώνεις ὅταν κάνεις τὶς οἰκονομίες σου...

Αὐτὴ ἦταν ἡ παρεξήγησι. Ἐγὼ φυσικὰ ἑτοιμαζόμουν νὰ τοῦ δείξω τὸ λάθος του, ὅταν ἄξαφνα ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ καμπαρὲ καὶ μπῆκε ἡ Νταΐζυ μὲ μιὰ ἄλλη νέα, ποὺ ἐρχότανε στὸ Σόχο γιὰ πρώτη φορά. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν ἡ Τζέσσυ, ἡ πιὸ παράξενη Ἀγγλίδα ποὺ ἔτυχε νὰ γνωρίσω στὴ ζωή μου...

Ἡ Τζέσσυ ἦταν Ἰρλανδή. Μιλοῦσε τὰ γαλλικὰ σὰν ἀραπίνα καὶ ντυνόταν μὲ δική της μόδα. Φοροῦσε παράφωνα χρώματα καὶ στόλιζε τὰ καπέλλα της μὲ φουντωτὰ φτερά. Ἦταν πολὺ ἐκκεντρική... Ὅποιος ὅμως νομίζει ὅτι δὲν ἦταν ὄμορφη, γελιέται ὅσο δὲν φαντάζεται. Ἡ Τζέσσυ εἶχε ἕνα ἀκατανίκητο «σὲξ-ἀπίλ»! Ὁ Μπὸμπ λοιπόν, ὅταν τὴν ἀντίκρυσε, ἔριξε πιὸ μπροστὰ τὸ καπέλλο του, μὲ μιὰ νευρικὴ χειρονομία καὶ μὲ κύτταξε στὰ μάτια, θαμπωμένος! Μὰ ἡ Τζέσσυ δὲν τοῦ ἔδωσε καμμιὰ σημασία. Ὅταν κάθησε στὸ τραπέζι μας μαζὺ μὲ τὴν Νταΐζυ, μοῦ ἔριξε μιὰ ματιά, μισοκλείνοντας τὰ βλέφαρα, καὶ μὲ ρώτησε:

— Τί μὲ κερνᾶτε;

— Ὅ,τι θέλετε... τῆς ἀπάντησα σαστισμένος.

— Τότε, λοιπόν, θὰ πάρω ἕνα «αἰθέρα μὲ τζίν»...

Ὁ Μπὸμπ χτύπησε μὲ τὸ δάχτυλο πρὸς τὰ πάνω τὸ σκληρό του, σημεῖο ὅτι δὲν τοῦ ἄρεσε διόλου αὐτὴ ἡ κακὴ συνήθεια. Ἐγὼ ὡστόσο κύτταζα τὴ Τζέσσυ σὰν μαγεμένος καὶ συγχωροῦσα ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες της...

Ἡ Τζέσσυ ἤπιε τὸ ποτό της, παράγγειλε ἕνα δεύτερο, ὕστερα ἕνα τρίτο κι' ἀφοῦ μὲ ρώτησε γιὰ τὴ ζωή μου στὸ Λονδῖνο κι' ἔμαθε ὅ,τι τῆς χρειαζότανε, μοῦ εἶπε, μισοκλείνοντας πάλι τὰ μάτια καὶ γέρνοντας λοξὰ τὸ ξανθὸ κεφάλι της.

— Εἶσαστε ἕνας ὄμορφος «μπόϋ»... Θἄρθω πάλι αὔριο ἐδῶ πέρα... Σήμερα ἔχω δουλειά... Γκοὺτ μπάϋ...

Μὰ δὲν τὴν ξαναεῖδα, παρὰ μονάχα ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες.

* * *

Ὅταν ξανάρθε στὸ καμπαρὲ τοῦ Μαχμούτ, ἦταν Σάββατο ἀπόγευμα.

— Πληρῶστε, μοῦ εἶπε. Θὰ φύγαμε... Θέλω νὰ σᾶς δείξω κάτι.

Ἔκανα ὅ,τι μοῦ εἶπε σὰν αὐτόματο καὶ τὴν ἀκολούθησα στὸ δρόμο, τρέμοντας ἀπὸ τὴν ταραχή μου... Τόσο πολὺ τὴν ἀγαποῦσα λοιπόν;

— Δὲν ἤρθατε στὸ ραντεβοῦ ποὺ μοῦ δώσατε, τῆς παραπονέθηκα.

— Δὲν μπόρεσα, μοῦ εἶπε στενοχωρημένη.

— Κι' ὅμως, Τζέσσυ, μοῦ εἴχατε ὑποσχεθεῖ...

Σούφρωσε τὰ φρύδια της.

— Δὲν μπόρεσα, μοῦ ξαναεῖπε μὲ πεῖσμα.

Προχωρήσαμε ἔτσι σιωπηλοὶ ὥς τὰ μαγαζιὰ τοῦ Λάϊτσεστερ Σκοῦαρ. Ἡ Τζέσσυ τότε στηρίχτηκε στὸ μπράτσο μου.

— Θέλω κάτι, μοῦ εἶπε μὲ χαϊδευτικὴ φωνή. Θέλω νὰ μοῦ πάρετε κάτι...

— Τί θέλετε, Τζέσσυ;

— Αὐτό!

Καὶ μοῦ ἔδειξε σὲ μιὰ βιτρίνα ἕνα ἐξωφρενικὸ φόρεμα. Ἔσκυψα, κύτταξα τὴν τιμὴ καὶ πάγωσα ἀπὸ τὸν τρόμο μου...

— Δὲν μπορῶ, Τζέσσυ, τῆς ὡμολόγησα. Λυποῦμαι πολύ, μὰ δὲν μπορῶ... Εἶμαι ἕνας φοιτητής...

Ἡ Τζέσσυ μ' ἕνα ἀπογοητευμένο «Ἄ!», ἄφησε τὸ μπράτσο μου. Στάθηκε ἔπειτα καὶ κύτταξε σὰν ἐπωπτισμένη τὸ πανάκριβο ἐκεῖνο φόρεμα. Τέλος, ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ μὲ ρώτησε:

— Ἀλήθεια, δὲν μπορεῖτε;

Ἐγὼ ἔσκυψα τὸ κεφάλι ντροπιασμένος.

— Ἀλήθεια, ἀγαπητή μου φίλη... ψιθύρισα.

Ἡ Τζέσσυ τότε μὲ κύτταξε μ' ἕνα παράξενο βλέμμα κι' ἔπειτα μὲ ξαναρώτησε:

— Θὰ εἴσαστε αὔριο στοῦ Μαχμούτ;

— Ναί, Τζέσσυ...

— Θἄρθω...

Κι' ἔκανε νὰ φύγῃ.

— Ποῦ πᾶτε, Τζέσσυ; ρώτησα ἱκετευτικά.

— Νὰ βρῶ λεφτά, μοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ καὶ φώναξε ἕνα ἀμάξι.

Κάθησε μέσα βιαστικὰ καὶ φώναξε στὸν ἀμαξᾶ:

— Στὸ Σούθγωρκ!

Τὸ Σούθγωρκ, στὸ Λονδῖνο, εἶνε ἡ συνοικία τῶν ναυτικῶν... Προχώρησα συντετριμμένος καὶ κάθησα σ' ἕναν πάγκο. Ἤμουν φρικτὰ ἀπελπισμένος...

* * *

Ἡ Τζέσσυ ἦρθε πάλι στοῦ Μαχμοὺτ τὴ Δευτέρα. Μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της, ἔβγαλε τὸ «γουῶτερ-προοὶφ» της καὶ κάθησε ἀπέναντί μου: Φοροῦσε τὸ φόρεμα ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τῆς ἀγοράσω!

Δὲν ξέρω τί ἔπαθα τότε, μὰ θυμᾶμαι ὅτι μ' ἔπιασε ἕνας ἀταριηγόρητος καϋμὸς νὰ βάλω τὰ κλάματα... Σηκώθηκα λοιπὸν δίχως νὰ τὴν κυττάξω, πλήρωσα τὸ ποτό μου καὶ βγῆκα ἔξω. Στὸ δρόμο βρῆκα τὸν Μπόμπ.

— Τί ἔχεις; μὲ ρώτησε ἀνήσυχος. Σοῦκανε τίποτα ἡ Τζέσσυ;...

Κούνησα τὸ κεφάλι μου μ' ἕνα παράπονο στὰ χείλη.

— Δὲν σοῦ τὰ εἶπα; μὲ μάλωσε. Ἄς εἶνε... Θὰ σοῦ τὴ μερώσω ἐγώ!

Δὲν βρῆκα τὴ δύναμι νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Τράβηξα μόνο, παραπατῶντας σὰν μεθυσμένος, καὶ χάθηκα μέσα στὴν ἐμίχλη...

Προχώρησα συντετριμμένος καὶ κάθησα σ' ἕναν πάγκο.

Πέρασαν ἔτσι μερικὲς ἡμέρες κι' ἕνα βράδυ ξαναπῆγα πάλι στοῦ Μαχμοὺτ. Ὁ Μπὸμπ καθότανε μὲ τὴ Νταΐζυ. Τοὺς ρώτησα γιὰ τὴν Τζέσσυ. Δὲν τὴν εἶχαν δεῖ, μὰ θὰ ἐρχότανε...

Κι' ἀλήθεια ἦρθε. Κάθησε μόνη της, παράγγειλε ἕνα «αἰθέρα μὲ τζίν» κι' ἄναψε ἀδιάφορη ἕνα σιγαρέττο... Ὁ Μπὸμπ ἔριξε μπροστὰ τὸ σκληρό του καὶ σηκώθηκε. Κατάλαβα τότε ποῦ θὰ πήγαινε, μὰ δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ τὸν κρατήσω.

Ὁ Μπὸμπ τράβηξε ὥς τὴν πόρτα, πέταξε μὲ «μέγκλα» τὸ τσιγάρο του, ἔρριξε μιὰ ματιά, δεξιὰ κι' ἀριστερά, στὸ δρόμο, ψιθύρισε κάτι στ' αὐτὶ τοῦ Μαχμοὺτ κι' ἔπειτα μὲ δυὸ βήματα βρέθηκε μπροστὰ στὴ Τζέσσυ.

Μὲ τὴν ἀνάπαδη τοῦ χεριοῦ τότε «καθάρισε» τὸ τραπέζι, κάνοντας θρύμματα καταγῆς τὸ ποτῆρι της μὲ τὸν αἰθέρα καὶ κάθησε ἀπέναντί της.

— Μαχμούτ! φώναξε. Δὲν μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ μυρωδιά!... Στεῖλε μας δυὸ οὔισκυ!

Ἡ Τζέσσυ τὸν κύτταζε κατάπληκτη. Μὰ κι' ἐκεῖνος, μὲ τοὺς ἀγκῶνες στηριγμένους ἀπάνω στὸ τραπέζι, εἶχε καρφώσει τὰ μάτια του ἀπάνω της, προκλητικά, δίχως νὰ παίζῃ τὰ βλέφαρα. Ἡ Τζέσσυ ἄνοιξε τὸ στόμα της γιὰ νὰ πῇ κάτι, μὰ μετάνοιωσε καὶ χαμογέλασε... Ὁ Μπὸμπ τότε ἄρχισε νὰ τῆς μιλάῃ σιγανά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν πείσῃ, μὰ ἐκείνη ἔκανε ὄχι... ὄχι... ὄχι, γελῶντας νευρικά... Ἐγὼ δὲν μπόρεσα ν' ἀνθέξω σ' αὐτὸ τὸ θέαμα καὶ τοὺς γύρισα τὴν πλάτη. Σὲ λίγο ὅμως ἄκουσα νὰ πέφτῃ ξαφνικὰ μιὰ καρέκλα καὶ γύρισα τὸ κεφάλι τρομαγμένος. Ἡ Τζέσσυ, ὄρθια, προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ μέσ' ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μπόμπ. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς ἄρπαξε γρήγορα τὰ χέρια, τὰ κράτησε πίσω στὴ μέση της, τὴ λύγισε καὶ κόλλησε τὰ χεί-

ΤΑ ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΛΛΟΝΗ

(Ἄρθρο γραμμένο ἀπὸ μιὰ ὡραία βεντέττα τοῦ κινηματογράφου, κρυπτομένη ὑπὸ τὰ ἀρχικὰ Ε. Β.)

ΝΕΛΠΙΣΤΑ νέα μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Ἡ βεντέττες ἔπαψαν νὰ νηστεύουν κι' ἄρχισαν νὰ τρῶνε γιὰ νὰ παχύνουν. Μάλιστα, ἄρχισαν νὰ τρῶνε γιὰ νὰ παχύνουν! Τὸ πιστεύετε αὐτό; Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέσταστο. Ἔτσι τοὐλάχιστον ἀποφάσισαν οἱ σπουδαιότεροι καλλιτέχνες καὶ σκηνοθέτες τοῦ Χόλλυγουντ σὲ μιὰ τελευταία τους συνεδρίασι. Ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἑξῆς, τὸ ἰδεῶδες τῆς γυναικείας ὡμορφιᾶς στὸν κινηματογράφο δὲν θὰ εἶνε ἡ σιλουέττα μὲ τὶς ἐφηβικὲς σχεδὸν γραμμές, ἀλλ' ὁ τύπος τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

Κι' ἐπειδὴ ἡ γραμμὲς τοῦ γυναικείου σώματος κανονίζονται χρόνια τώρα κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι ἡ γυναῖκες ὅλου σχεδὸν τοῦ κόσμου, τόσο ἡ Ἀμερικανίδες, ὅσο καὶ ἡ Εὐρωπαῖες, θὰ ἐγκαταλείψουν τὶς ἐξαντλητικὲς δίαιτες καὶ τὰ ἐπικίνδυνα σπὸρ καὶ θὰ ἐπιτρέψουν στὸ σῶμα τους ν' ἀναπτυχθῆ φυσικὰ καὶ νὰ πάρη τὶς κανονικές του διαστάσεις. Δὲν θὰ εἶνε βέβαια τῆς μόδας ἡ ὑπερβολικὰ εὔσωμες γυναῖκες, ἀλλὰ ἡ καλλίγραμμες καὶ ἡ εὐπλαστες. Πάντως, κάθε προεξοχὴ κοκκάλων, ποὺ τὴ συγχωρούσαμε καὶ τὴν ἀνεχάμαστε ὥς τώρα, θὰ θεωρεῖται ἀντιαισθητικὴ καὶ ἀποκρουστική.

Μιὰ γυναῖκα ἀδύνατη, ὅπως ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ, δὲν θὰ θεωρεῖται πειὰ «χαριτωμένη», ἀλλὰ θὰ θαυμάζεται μιὰ γυναῖκα ἡ ὁποία θὰ μοιάζη μᾶλλον μὲ τὴν Ζαννὲτ Μακντόναλντ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρκετὰ εὐπλαστη» αὐτὴ βεντέττα, γιὰ νὰ εἶνε ἐν τάξει μὲ τὴ νέα μόδα, πρέπει νὰ παχύνη λίγο ἀκόμα.

Καθὼς ὡμολόγησε πολλὲς φορὲς ἄλλωστε, ἡ Ζαννὲτ Μακντόναλντ δὲν ἔκανε ποτέ της δίαιτα γιὰ ν' ἀδυνατίση.

* * *

Κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμα ἀπροσδόκητο νέο, σχετικὸ μὲ τὴ γυναικεία ὡμορφιά, μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ.

Δὲν θὰ εἶνε πειὰ τῆς μόδας τὰ ἡλιοκαμμένα καὶ μελαψὰ πρόσωπα, ἀλλὰ τὰ λευκά, τὰ κατάλευκα μάλιστα. Γιατί, καθὼς φαίνεται, σιγὰ-σιγά, θὰ κατοχυρωθῆ ἀκόμα καὶ τὸ κοκκινάδι στὰ μάγουλα.

Γιὰ ν' ἀσπρίσουν ἡ γυναῖκες, θ' ἀποφεύγουν ὅσο μποροῦν τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα, τυλίγοντας τὸ πρόσωπό τους σὲ ἐσάρπες, φορῶντας μεγάλα καπέλλα καὶ κρατῶντας προφυλακτικὲς ὀμπρέλλες. Στὸ Χόλλυγουντ μάλιστα πολλὲς βεντέττες κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους μὲ τὰ πρόσωπα σκεπασμένα σὰν χανούμισσες τοῦ παληοῦ καιροῦ.

Γιὰ νὰ εἴμαστε τῆς μόδας, δὲν θὰ ἐπιζητήσουμε βέβαια ν' ἀσπρίσουμε μὲ τὴ βοήθεια ἄφθονης ἄσπρης πούδρας καὶ κρέμας, ὁπότε τὰ πρόσωπά μας θὰ μοιάζουν σὰν «ἀσβεστωμένα», ἀλλὰ θ' ἀφήσουμε τὸ πρόσωπό μας νὰ ξαναπάρη τὴ φυσική του ἀπόχρωσι, καὶ δὲν θὰ τὸ μακιγιάρουμε μὲ ἀφύσικα χρώματα, ὅπως συνηθίζαμε ἐπὶ τόσα χρόνια τώρα.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, δὲν θὰ βλέπουμε πειὰ δέρματα κιτρινωπὰ καὶ τεχνητὰ μελαχροινά, ἀλλὰ κάθε Εὐρωπαία δὲν θὰ ντρέπεται νὰ φαίνεται ὅτι ἀνήκει στὴ λευκὴ φυλή.

Τὸ πρόσωπο θὰ εἶνε καθαρό, μ' ἐπιδερμίδα λεία, διαφανές, ὁμοιόχρωμη παντοῦ. Εἶνε ἀρκετὸ ὅμως γιὰ κάθε γυναῖκα νὰ πάψη νὰ μαυρίζη στὸν ἥλιο καὶ νὰ μακιγιάρεται ἄγρια, γιὰ νὰ ἔχη ἐπιδερμίδα ὡραία καὶ δροσερή, χωρὶς στίγματα καὶ ρυτίδες; Ὄχι, βέβαια. Ἡ ἐπιδερμίς, καὶ ἰδίως τώρα τὸ καλοκαῖρι, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάποια περιποίησι.

Ἔ, λοιπόν, κομμιὰ κρέμα δὲν εἶνε τόσο ὠφέλιμη τώρα τὸ καλοκαῖρι, ὅσο ὁ χυμὸς διαφόρων χορταρικῶν καὶ φρούτων. Θέλετε νὰ εἶνε τὸ πρόσωπό σας δροσερὸ καὶ ἀνθηρὸ ὅλην τὴν ἡμέρα; Πλένετέ το τὸ πρωῒ μόλις ξυπνήσετε, μὲ χυμὸ ἀγγουριοῦ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀνακατέψετε τὸν θαυματουργὸ αὐτὸν χυμὸ μὲ ἄλλα συστατικά, οὔτε νὰ τὸν βράσετε καθόλου. Ὁ χυμὸς τοῦ ἀγγουριοῦ ὠφελεῖ προπάντων ὅταν εἶνε πολὺ νωπός, ἄβραστος καὶ σκέτος. Δὲν πειράζει νὰ θυσιάσετε κάθε μέρα ἕνα ἀγγοῦρι γιὰ τὴν ὡμορφιά σας. Θὰ πάρετε ἕνα φρέσκο καὶ μᾶλλον ὥριμο ἀγγοῦρι, θὰ τὸ καθαρίσετε καὶ θὰ τὸ κόψετε σὲ πολὺ μικρὰ κομμάτια, τὰ ὁποῖα θ' ἀφήσετε νὰ μείνουν ἐπὶ μιὰ ὥρα σ' ἕνα βαθὺ πιάτο, σκεπασμένο μ' ἕνα ἄλλο. Κατόπιν, βρέχετε ἕνα μικρὸ κομμάτι βαμπακιοῦ στὸν χυμὸ ποὺ θὰ ἔχη κατασταλάξει στὸ πιάτο καὶ ἀλείφετε καλὰ κι' ἐπανειλημμένως τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας καὶ τοῦ ντεκολτέ σας. Τ' ἀφήνετε νὰ μείνη ἐπὶ δύο ὧρες καὶ κατόπιν σφογγίζεστε μὲ λίγο στεγνὸ βαμπάκι.

Ἂν ἐργάζεσθε καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ περιποιηθῆτε τὸ πρόσωπό σας τὸ πρωῒ, τότε μπορεῖτε νὰ τὸ περιποιηθῆτε τὸ βράδυ.

Καὶ ὁ χυμὸς τοῦ καρπουζιοῦ δροσίζει καὶ ὠφελεῖ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ ἡ συχνὴ χρῆσις του δίνει ἕνα ὡραῖο χρῶμα στὸ πρόσωπο!

Κάτι ἀκόμα καλύτερο καὶ ἀποτελεσματικώτερο εἶνε ὁ χυμὸς τῆς φράουλας. Βέβαια, ἡ φράουλες εἶνε πολὺ ἀκριβές, ἀλλὰ μὴν τρομάζετε... Καὶ μία μόνο φράουλα φτάνει γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ προσώπου σας κάθε πρωῒ. Ὁ χυμὸς τῆς φράουλας ξανανειώνει κυριολεκτικῶς τὸ δέρμα καὶ καθὼς λένε μάλιστα, μερικὲς διάσημες βεντέττες κάνουν συχνὰ μπάνια σὲ χυμὸ φράουλας.

Πρέπει ὅμως ν' ἀποφεύγουν τὴ φράουλα τόσο... ἐσωτερικῶς, ὅσο καὶ... ἐξωτερικῶς, ὅσες κυρίες παθαίνουν συχνὰ κνίδωσι καὶ φαγοῦρες. Αὐτὲς πρέπει ν' ἀποφεύγουν καὶ τὰ ψάρια. Ἀλλὰ καὶ ὅλες ἡ γυναῖκες, ἂν θέλουν νὰ ἔχουν ἄσπλο δέρμα, δὲν πρέπει νὰ τρῶνε συχνὰ ψάρι καὶ ἁλμυρὰ φαγητά.

Τὸ ἴδιο ἔχουμε νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὰ θαλασσινά.

Θὰ ξέρετε βέβαια ὅτι τὸ πορτοκάλι ὠφελεῖ πολὺ τὸ δέρμα ὅταν... τρώγετε. Δὲν θὰ ξέρετε ὅμως ἴσως ὅτι τὸ πορτοκάλι ὠφελεῖ καὶ ἐξωτερικῶς, ὅπως ὁ χυμὸς τοῦ ἀγγουριοῦ. Πρέπει ὅμως νὰ διαλέξετε ἕνα ὡραῖο καὶ γλυκὸ πορτοκάλι.

Πάντως, καλὰ θὰ κάνετε ν' ἀποφεύγετε τὸ καλοκαῖρι τὶς λιπαρὲς κρέμες, προπάντων ὅσες περιέχουν βούτυρο τοῦ κακάο, καὶ κερί. Ἡ κρέμες αὐτὲς εἶνε ὠφέλιμες μόνο τὸν χειμῶνα. Τὸ καλοκαῖρι νὰ προτιμᾶτε τὶς λοσιὸν καὶ προπάντων τοὺς χυμοὺς φρούτων.

Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι πολὺ ὠφέλιμος γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα εἶνε καὶ ὁ χυμὸς τοῦ λεμονιοῦ καὶ ἡ μετρία χρῆσις του καθαρίζει, σφίγγει καὶ λευκαίνει τὸ δέρμα.

Μιὰ καλὴ λοσιὸν μὲ λεμόνι εἶνε ἡ ἑξῆς:

Γλυκερίνη	γρ. 10
Ἀμμωνία	» 2
Χυμὸς λεμονιοῦ	» 12

Ἐπίσης καὶ τὸ ἀνθόνερο, ὅταν ὅμως εἶνε γνήσιο καὶ πρώτης ποιότητος, ἀσπρίζει τὴν ἐπιδερμίδα, καθὼς καὶ ὁ χυμὸς τῶν κρίνων.

Ὅταν θέλετε νὰ πᾶτε κάπου τὸ βράδυ καὶ θέλετε νὰ εἶστε ἄσπρη, ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ τελευταία μόδα, μεταχειρίστῆτε τὸ λεγόμενο «Μαργαριταρένιο χρῶσμα», τοῦ ὁποίου ἡ συνταγὴ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Carbonate de bismuth	gr. 100
Carbonate de magnésie	» 100
Talc	» 50
Gomme adragante	» 10
Eau	» 10

Ἀλείφετε μὲ τὸ παραπάνω μῖγμα καὶ τὸ ντεκολτέ σας καὶ τὰ χέρια σας. Πάντως δὲν πρέπει νὰ κάνετε καπάχρησιν ἀπ' αὐτό.

Ὅσο γιὰ πούδρα, νὰ μεταχειρίζεστε ἄσπρη, ἀλλ' ἀνακατεμένη μὲ λίγη ρόζ. Κι' ὅσες δὲν ἔχετε βάψει τὰ μαλλιά σας ξανθά, μὴν τὰ βάψετε. Ἀναφέρουμε σχετικὰ καὶ μιὰ ἀνατολίτικη παροιμία:

«Εἶνε ὥμορφη ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει μαλλιὰ σκοτεινὰ σὰν τὴ νύχτα καὶ πρόσωπο ἀγνὸ καὶ φωτεινὸ σὰν τὸ φεγγάρι».

Ἂς μὴ ζηλεύουν ἡ ξανθές... Ἀρκετὸν καιρὸ βάσταξε ἡ βασιλεία τους. Ἄλλωστε, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ γίνουν κι' αὐτὲς... μαυρομαλλοῦσες.

λη του στὰ δικά της... Τὴν κράτησε ἔτσι λίγη ὥρα κι' ἔπειτα ἀνοιξε πάλι τὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἄφησε. Ἡ Τζέσσυ, μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τὴ λύσσα, ἄρχισε νὰ τὸν βρίζη μὲ δάκρυα στὰ μάτια κι' ἔπειτα ἄρπαξε τὸ ἀδιάβροχό της καὶ βγῆκε σὰν τρελλή... Ὁ Μπὸμπ τίναξε πρὸς τὰ πίσω τὸ καπέλλο του κι' ἦρθε στὸ τραπέζι μας. Ἡ Νταΐζυ εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι καὶ τὸν κύτταζε κρυφά, ω' ἕνα τέτοιο μῖσος, ποὺ δίχως νὰ τὸ θέλω ἀνατρίχιασα... Ἐκεῖνος, ἀδιάφορος, ἄνοιξε τὸ «Νταίηλυ-Σπόρτ» καὶ βυθίστηκε στὸ διάβασμα. Πέρασαν ἔτσι κομμιὰ εἰκοσαριὰ λεπτὰ τῆς ὥρας κι' ἔξαφνα μπῆκε στὸ καμπαρὲ ἕνα χαμίνι μ' ἕνα ὑπέροχο μπουκέτο καὶ ψιθύρισε κάτι τοῦ Μαχμούτ.

Ὁ λεβαντῖνος τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ ἔφερε τοῦ Μπόμπ.

— Σοῦ στέλνουν αὐτὰ τὰ λουλούδια, τοῦ εἶπε.

— Ποιός; ρώτησε ἐκεῖνος.

Μὰ τὸ χαμίνι εἶχε γίνει ἄφαντο. Ἡ Νταΐζυ τότε, δίχως νὰ πῆ λέξι, σηκώθηκε ἀπότομα καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ καμπαρέ. Ὁ Μπόμπ, οὔτε τὴν κύτταξε! Εἶχε τώρα μιὰ ἄλλη γυναῖκα, πιὸ ὥμορφη ἀπ' αὐτήν... Τὴν Τζέσσυ.

Μείναμε στοῦ Μαχμοὺτ ὥς τὰ μεσάνυχτα. Ὁ Μπὸμπ περίμενε τὴν Τζέσσυ νὰ ξαναγυρίση. Ὅταν τὴν εἶδε λοιπὸν νὰ τριγυρίζη ἔξω ἀπὸ τὰ τζάμια, σηκώθηκε καὶ μ' ἄφησε μ' ἕνα «γκοὺτ-μπάϊ»... Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔβγαινε, μιὰ ἄλλη σκιὰ βγῆκε γρήγορα ἀπ' τὴν ἀμίχλη, σήκωσε τὸ χέρι της καὶ τὸν χτύπησε μὲ κάτι ἀστραφτερό... Ὁ Μπὸμπ τότε ἄφησε μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ ξαναμπῆκε στὸ καμπαρέ. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ πελιδνὸ πρόσωπό του καὶ τὰ μάτια του ποὺ ἔσβυναν...

— Μ' ἔφαγε! στέναξε μὲ λύσσα. Μάϊ φρέντ, βγάλε μου...

Δὲν μπόρεσε ὅμως ν' ἀποτελειώση τὰ λόγια του καὶ κυλίστηκε μπρούμυτα καταγῆς. Στὴ μέση τῆς ματωμένης πλάτης του εἶχε καρφωμένο ἕνα μαχαῖρι! Ὅσο γιὰ τὴν Νταΐζυ καὶ τὴν Τζέσσυ, εἶχαν γίνει ἄφαντες μέσα στὴν ὁμίχλη τοῦ Σόχο...

ΑΝΤΡΕ ΑΡΜΑΝΤΥ